

lo, saj sem kljub polnosti grbe še vedno čutil žejo. Preklesem vse oblike kolesarjenja s težkimi nahrbtniki, saj te pri tem boli pretežno vse. Znašel sem se v Železnikih, tam pa se je šele začelo. Sledi namreč deset kilometrov dolg vzpon, ki bi ga na največji kolesarski dirki lahko mirno klasificirali kot HC, sploh če bi tekmovalci morali nositi tako breme. Nekako sem se uspel prebiti čez. Ko sem se ustavil in ulegel, je pritisnil mraz. Za podvig sem si verjetno izbral eno izmed najbolj mrzlih noči v celem poletju. Seveda sem imel s seboj le zelo tanko poletno spalko. Za več ni bilo prostora v nahrbtniku. Nekaj sem uspel celo spati, zbudil pa sem se vseeno zelo premražen in polomljen kot že dolgo ne. Spust s kolesom naslednji dan je imel na žalost eno pomanjkljivost. Do Bistrice se namreč nisem prav nič ogrel, tam pa me je pričakala še megla. Poleg tega ima jamarški podkombinezon, ki sem ga za spanje oblekel, zadrگو na mestu, na katerem se načeloma nahaja tudi kolesarski sedež (da se jo sicer prestaviti, a se je zataknila). Zadeva je precej nadležna. Na srečo sva z Lankotom v klanec proti Poljani kmalu konkretno zašvicala in tako sem sem se lahko znebil žuljetvorca. Po kakšni uri vožnje s kolesom sva prispela do poletnega izhodišča. Končno. Do sem se ponavadi pride brez posebnega truda. No, šibnila sva v Molilnega volka, na -300 metrov, na dno. Pregledala sva podor, in ker nisva našla nič novega, sva šla raziskat odcep malo višje. Našla sva okrog 50 novih metrov in se odpravila ven, saj naju je že malo priganjal zadnji vlak. Pot nazaj v Bistrico je potekala brez večjih težav, saj gre tako ali tako samo navzdol. Ob burgerju na štacionu pa se je v meni začela resna dilema. Bil sem tako izmučen, da se je vlak za Ljubljano zdel zelo privlačna opcija, čeprav je bil prvotni plan, da grem s kolesom tudi domov. Odšel pa je šele čez dve uri. Kriza. Odločitev je bila tesna, a prevladala je

utrujenost in tako sem počakal na vlak.

Naslednji dan smo odšli na kaninski tabor. Tudi tam se nisem ravno šparal, me je pa utrujenost že zelo načela. Tudi razni za spanje moteči dejavniki, ki so bili na taboru prisotni, ne pripomorejo ravno k dobri regeneraciji. Zaradi utrujenosti sem se odpovedal celo akciji v Dinozavra. Zadnji dan sem se komaj privlekel v dolino in nato zbolel.

Takrat sem nekako začel razumevati, da način, na katerega živim, nima ravno veliko smisla. V jame, ki so šibale naprej na vseh koncih in krajih, sem hodil, ker se mi je zdelo, da moram. Mislil sem, da sem to dolžan tistemu sebi izpred pol leta, ki je imel samo to močno željo. Postajal sem tudi živčen vedno, ko sem moral čakati. Pozabil sem, da so v večini jam, ki sem jih obiskal pred tem, drugi čakali mene in me nekateri še vedno. Mislil sem, da sem se od tekem odmaknil, a sem jih le prestavil v drugo okolje. Težko sem se sprijaznil s tem, da si marsikdaj sploh nisem želel v jame, čeprav sem sam sebe prepričeval, da mi je to všeč. Naj se sliši čudno, a misli mi je pomagal urediti september. Po dobrih dveh mesecih letanja naokoli sem se končno spočil, kot se spodobi. Kar naenkrat sem imel precej časa za sanjarjenje o nadaljevanjih in raziskavah. Prišlo je kar samo od sebe. Tega med poletjem ni bilo, saj mišljenje zahteva energijo, ta pa je bila usmerjena drugam. Razmišljal sem tudi o poletju, o pretirani obsedenosti z jamami, in ugotovil, da imam raziskovanje še vedno rad. Začel sem dojemati tudi pomen druženja na taborih, celo na Poljani sem bil kdaj jezen na budilko. Jamarstva tudi nisem več videl kot šport. Je precej več kot le tekmovanje. To sem letos pozabil. Metri so postajali važnejši od veselja ob odkrivanju. Ali ima sploh smisel biti najboljši jamar? Verjetno ne, je pa zagotovo pomembno, da raziskuješ z užit-

kom. Nujno je imeti tudi ravnovesje med jamarstvom in ostalimi hobiji. Še vedno sem lahko večino vikendov po jamah, pa ne bom izgubil strasti ob odkrivanju. Nekaj prostora pa je vendar treba pustiti tudi ostalim zadevam. Tako raziskovanje ostane takšno kot je in ti mnoga odprta nadaljevanja pustijo sanjati.

Vsekakor je bilo leto 2022 polno ekstremov. Iz ene skrajnosti sem šel v drugo, na koncu pa sem se vendarle uspel nekoliko umiriti. Kljub temu pa sem odnesel mnogo lepih spominov. Poleg vseh raziskanih metrov na Poljani, Kaninu, Robidišču in še kje sva s Perotom opravila tudi izpit USJD. Prvič sem prespal v jami. Imel sem zanimivo izkušnjo, ko sem se ponoči vrnil s Poljane brez ključev in s praznim telefonom. Doma pa seveda nikogar. Zabavna je bila tudi odisejada s kolesi na Golem Brdu, ki sva jo doživela s Perotom. Do jame sva šla po sumljivi bližnjici, ki je kmalu pokazala zobe. Seveda se nisva obrnila, saj sva bila že skoraj tam, in tako sva zaradi kolesarjenja precej neprijaznega naklona in zelo goste podrasti kolesi nesla. In tako sva po mnogo letih prebijanja čez džunglo, mogočne veletoke in druge smrtne nevarnosti končno le prišla do jame. No, v resnici je trajalo le pol ure, se je pa vsekakor zdelo mnogo več.

Lepo je raziskovati, pa tudi druženje z izjemnimi Člani, ki tvorijo naš ferajn, je nepopisljivo. Potreboval pa sem več kot tri leta, da sem spoznal, da jamarstvo niso le novi metri. Na novembrski ekspediciji v P4 teh namreč skoraj ni bilo. Samo plezanje v kamin, ki pa se je na koncu bolj kot ne končal. Bilo pa je vseeno lepo. Spomnim se sončnega zahoda ob prihodu iz globin. Tako lepoto sem letos čisto preveč zanemarjal. Komaj čakam na nadaljnje raziskave, na tabore, na veteransko ... Vesel sem, da sem Član!

Tim Berginc

JAMAR, ČUVAJ SVOJE PRSTE!

Sobota kot prost dan se je pričela nekoliko prej kot običajna sobota, ko sem prost. Z Garminom sva odšla iz Ljubljane okoli osme ure zjutraj. Tokrat je peljal Garmin, kar se je kasneje izkazalo za zelo dobro. Po poti do Poljane na makadamski cesti ni bilo več snega in z avtom sva lahko prišla do najvišjega parkirišča in poletnega izhodišča za Poljano. Tam sva se srečala z drugo ekipo, ki so jo

sestavljali Diba, Špela, Jure in Marinko. Med potjo smo se dogovorili, da gre Marinko z nama v jamo Molilni volk in nama pomaga opremiti in meriti jamo, kar je spet bila dobra odločitev. Tako smo po dokaj kopni poti na Poljano prišli v običajnem času, od tam pa do vhoda v jamo. Marinko je najprej odnesel opremo do stana, potem pa prihitel pred Garminom do vhoda v jamo.

Pred jamo smo najprej odstranili nekaj vej ruševja, ki so ležale okoli poti in naredili pot lažje prehodno. Stopljen sneg je razkril nekaj vej, ki so ovirale kopno pot. Po opravljenem delu smo se podali v jamo. Najprej se je spustil v jamo Marinko in začel opremljati prehod tam, kjer smo na prejšnji akciji končali. Po prehodu skozi sem šel tja merit jamo. Čez nekaj minut se mi je pridružil Garmin. Začela

sva v dvorani, ki smo jo na prejšnji akciji izmerili, za nadaljevanje pa takrat ni bilo dovolj časa. Počasi sva začela meriti vsa nadaljevanja, ki sva jih hitro zaključila. Po manjši ožini sva nadaljevala v kamrici, ki je imela kar nekaj možnih nadaljevanj. Najprej sem pogledal prvo, ki je izgledalo, kot da se še malo nadaljuje, vendar je bil prehod preozek, da bi nadaljeval in sem najprej poskusil malo razširiti ožino, da bi lahko prišel skozi. Ožino so zapirale tri skale, ki sem jih uspel z drugim kamnom malo razmajati, da so se začele premikati. Prvo skalo sem dovolj razrahljal, da se je začela premikati, z rokama sem jo prijel in poskušal izvleči. Skalo sem malo premaknil, vendar se je ta premaknila prehitro in v drugo stran, kot sem pričakoval. Skala mi je ušla iz rok, pri tem pa desne roke, s katero sem skalo držal spodaj, nisem uspel dovolj hitro izvleči. Leva roka je bila na vrhu skale in je nisem izvlekel dovolj hitro, saj nisem pričakoval, da bi se skala lahko premaknila višje, vendar se je. Skala mi je poškodovala palec na levi roki, s katero sem držal skalo na zgornji strani, s tem pa sem skalo tudi premaknil in zaprl vhod v nadaljevanje. Pri kasnejšem raziskovanju jame je bil najden prehod do te skale iz druge strani, od koder bi lahko prišel že prvič in si ne bi poškodoval prsta, saj bi skale preprosto brcnil in odprl prehod. Skala mi je malo nad nohtom poškodovala prst. Bolelo me je, kot bi me nekdo s kladivom malo močnejše udaril. Takoj sem odstranil zgornje in spodnje rokavice, ki so bile čisto nove in je bila to njihova prva akcija. V tem času je Marinko ravno prišel po vrvi in je slišal padanje kamenja, a sem pustil, da gre opremljati naprej, ker se mi ni zdelo preveč hudo. Odločitev, da je bil Marinko z nama, je bila dobra, saj je Marinko nadaljeval z opremljanjem jame v času, ko sva z Garminom oskrbovala mojo poškodbo. Potem, ko je Marinko odšel, sem poklical Garmina in mu želel pokazati, kaj se mi je zgodilo s prstom. Najprej sva slikala, potem pa sem ugotovil, da poškodba ni zanemarljiva, saj je prst otekel in bolečina je postala močnejša. Zato sem se najprej usedel in pojedel tri Frutabele, vse, ki sem jih imel s seboj, kar je bilo malo preveč. Tako mi je zaradi tega postalo slabo. Odsedel sem okoli deset minut, v tem času je Garmin odšel po prvo pomoč, ki smo jo pustili malo višje. Ko je prišel nazaj, sem se počutil bolje in sva z obližem oskrbela rano na prstu. Potem sva še malo počakala in sem počasi odšel proti izhodu. Jaz sem šel prvi, Garmin pa za mano, če bi šlo kaj narobe. Na obe roki sem nataknil rokavice in je

nekako šlo skozi ožine. Žemarjenje z enim bolečim prstom je bilo malo oteženo, sem pa imel pantin, kar je pomagalo. Drugo roko sem večinoma uporabljal brez dlani kot oporo na vrvi, večina pritrđišč je bilo tudi tako narejenih, da sem lahko stopil in večinoma ni bilo težav pri prepenjanju. Ko sem varno prišel ven, sem Garminu to sporočil, potem pa se je obrnil in odšel pomagat Marinkotu pri merjenju in opremljanju. Jaz sem se počasi preoblekel in odšel proti stanu. Tam sem nepričakovano zagledal Dibo, ki je tudi malo pogledal, zakaj se vračam tako zgodaj sam. Pokazal sem mu prst in mu povedal kaj se je zgodilo. Tako sem malo počival na stanu, dokler se nista iz jame vrnila še Garmin in Marinko. Vmes je rahlo deževalo, večino časa pa je bilo sončno. Garmin in Marinko sta se kmalu prikazala v stanu. Po tem sva z Garminom počasi odšla proti avtu, tokrat sva šla po poti navzdol počasneje kot običajno zaradi mojega poškodovanega prsta. Na poti proti ljubljanski urgenci sva se ustavila še na kosilu in pojedla pico v Zoisovem gradu, da ne bi na urgenci predolgo čakal lačen. Garmin me je naprej peljal domov, kjer sem odložil nekaj stvari in vzel knjigo, da bi bilo moje čakanje na urgenci krajše. Na urgenci me je Garmin odložil blizu vhoda. Pri pregledu poškodovanega prsta so mi najprej rekli, da bi izvrtali luknjo v noht, da bo kri iztekla. Ob prihodu v malo operacijsko pa so se odločili, da bodo kar izpulili noht na levem palcu. Zato sem dobil lokalno anestezijo. Lahko sem gledal, kako je zdravnik pulil noht, kar je bilo zelo zanimivo, minilo pa je hitro. Med mojim opazovanjem dela zdravnika je mimo prišla medicinska sestra in rekla, naj se malo sprostim in uležem. Tako nisem imel več pregleda nad šivanjem kože pod nohtom. Zdravnik je naredil nekaj šivov in rekel, da se bodo sami razgradili. Po tem, ko so me oskrbeli, sem med odhajanjem iz urgence zaslišal še enega jamarja, ki me je klical. Bil je Matic tečajnik, ki je na urgenco pripeljal sina. Tako da nisem bil edini jamar, ki je bil ta dan na urgenci. Noht se je v nekaj mesecih lepo zarasel in že kmalu sem lahko začel obiskovati jame, za začetek samo horizontalne, brez uporabe vrvi, po tem pa tudi take, kjer je bila pri spustu potrebna vrvi.

Iz prve poškodbe palca se verjetno nisem dovolj naučil, tako je temu sledila poškodba še enega prsta. Po poletnem Kaninskem taboru sem si tako poškodoval še prstanec na isti roki kot prejšnji prst. Tokrat poškodbe nisem staknil v globoki jami. Jama je bila precej plitka,

po standardih, kaj je jama, pa sploh ni bila jama. Prst sem zlomil na poti iz službe malo pred domom. Zapeljal sem v udarno jamo na parkirišču. Kljub temu, da se po isti poti vozim skoraj vsak dan, luknje do sedaj nisem opazil oziroma sem vedno peljal mimo. Jama je bila dovolj globoka in dolga, da je vplivala na moje ravnotežje. Nepozornost je pripomogla k temu, da sem zaradi jame padel. Pri tem sem dovolj pazil, da z glavo nisem udaril po tleh. Pravzaprav sem padel kot avion, ki strmoglavlja, sej sem se počasi začel nagibati na levi bok, dokler nisem prišel do tal. Malo sem se popraskal ter zlomil prstanec na levi roki, ki sem ga takoj poravnal in preizkusil ali je še v redu. Ob prvem premiku prsta pa se je ta premaknil, vendar ostal v nepravilni legi, veliko bolj nazaj, kolikor se prst lahko premakne, in sem ga moral še enkrat poravnati. Bolelo ni, verjetno predvsem zato, ker sem bil še v šoku in sem malo bolečine začutil šele potem, ko sem prišel do doma. Potem, ko sem do doma spravil še kolo ter se preoblekel, sem s taksijem odšel na urgenco. Tam sem dokaj hitro prišel na vrsto, vendar pa sem malo dlje čakal v ambulanti, kjer so me obvestili, da si prsta nisem samo izpahnil, ampak sem ga tudi zlomil, zaradi česar dobim imobilizacijo. Jaz pa sem pomislil, da ne že spet, saj se prejšnja poškodba še ni čisto zacelila, pa sem dobil že novo. V mavčarni so mi prst imobilizirali ter me poslali domov. Kost se je počasi celila, vendar se prst še ni popolnoma vrnil nazaj v prvotno stanje kljub fizioterapiji in razgibavanju. Mislim, da sem se iz teh dveh poškodb naučil dovolj, da ne potrebujem še ene. Tako je sedaj varnost postala pomembnejša, kot je bila pred poškodbama. Ugotovil sem, kako hitro se lahko zgodi nesreča in kakšne so lahko posledice ter koliko časa traja celjenje. Kar je pripomoglo k boljšemu zavedanju, da moramo paziti na naša dejanja, saj se lahko zelo hitro kaj pokvari, vrnitev v prejšnje stanje pa lahko traja dolgo. Kljub temu včasih vsega ni možno popraviti. |

